

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **M. M.**
bytem X.
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 11 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 4. 2016, č. j. KUOK 33763/2016, ve věci
přestupku,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného, citovaného v záhlaví, kterým žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Hranice (dále jen „městský úřad“) ze dne 29. 1. 2016, č. j. OVV/16511/15-7/Hla/203. Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Přestupku se měl žalobce dopustit porušením § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu tím, že dne 17. 11. 2015 v 20.46 h v katastru obce Běloutín, na dálnici D1 v km 312 ve směru jízdy od obce Olomouc na obec Ostrava, jako řidič osobního motorového vozidla tovární zn. Audi A6 Avant, RZ X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zákonem o silničním provozu na 130 km/h o 77 km/h, neboť jel rychlostí 207 km/h. Přestupek byl spáchán úmyslně. Za tento přestupek byly žalobci uloženy pokuta ve výši 7 500 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu osmi měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí žalovaného, a dále paušální náhrada nákladů správního řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce v žalobě namítal rozpor v měření s návodem k obsluze, manipulaci s fotografií z výstupu z rychloměru, existenci dvou vozidel na snímku, vliv nežádoucí reflexe, nezákonně uloženou sankci, nesprávný závěr o zavinění, nezákonné uložení zákazu činnosti, neuvedení bodového postihu ve výroku rozhodnutí a nesprávné změření rychlosti v zatačce.
3. Rozpor s návodem k obsluze žalobce zdůvodnil tím, že vozidlo policie mělo v době měření výrazně podhuštěné přední kolo, a proto je provedené měření neplatné. Žalobce navrhoval provést důkaz svědeckou výpovědí spolujezdce a návodem k obsluze. Žalovaný toto tvrzení považoval za nevěrohodné, neboť žalobce neměl prostor si v nočních hodinách při jednání s policisty této skutečnosti všimnout. Žalovaný však nevzal v úvahu, že k silniční kontrole došlo na odpočívadle Vražné, kde jsou instalovány sloupky veřejného osvětlení. Žalobce a jeho spolujezdec měli na policejní vozidlo výborný výhled. Navíc spolujezdec žalobce měl ještě více času na zkoumání pneumatik policejního vozidla. Námitku žalobce žalovaný nevyvrátil. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné také pro nedostatek důvodů, protože žalovaný přezkoumatelným způsobem neuvedl argument k námitce, že přední pneumatika policejního vozidla byla podhuštěná. Spolujezdec žalobce nebyl k výsledku předvolán. Důkazní břemeno leželo na správním orgánu. Tvrzení žalovaného, že svědek se na adrese dle žalobce nezdržuje, nezabývá správní orgán povinností provést tento zásadní důkaz. Správní orgány disponují databází obyvatel, ze které lze kromě trvalého bydliště zjistit i jiný alternativní kontakt na danou osobu, například uvedení doručovací adresy či adresy datové schránky. Pokud žalobce tvrdil, že se svědek na uváděné adrese nezdržuje, neznamená to, že si zde nevyzvedává poštu nebo nemá dosílací adresu. Šlo o opomenutý důkaz.
4. Žalobce namítal manipulaci s fotografií na výstupu z rychloměru, jelikož jsou na ní zakresleny nějaké čáry, které návod k obsluze nepovoluje. K důkazu žalobce navrhl zajistit originál fotografie s jedinečným elektronickým kódem. Podle žalobce k manipulaci s fotografií došlo úmyslně k zakrytí nedostatků měření, které způsobují jeho neplatnost. Dle žalobce je třeba provést důkaz svědeckou výpovědí osob manipulujících s fotografiemi v programu Archiv, včetně zasahujících policistů, neboť dle žalobce tyto čáry v programu na snímek vložit nejdou a tudíž, že toto manipulování s důkazy je nezákonné. Žalobce netvrdil, že čáry na fotografii měly ovlivnit měření. Žalobce namítal, že tyto čáry jsou umístěné na snímku tak, aby zakryly jinou skutečnost – nestandardní polohu vozidla, vliv reflexe, nekvalitu samotného snímku či skutečnost, že bylo měřeno jiné vozidlo. Žalovaný žádným důkazem neprokázal, jak a proč byly do snímků vloženy tyto čáry a proč bylo se

snímkem manipulováno. Žalovaný shledal tyto námitky irelevantní, ale neuvedl proč. Žalobce se k tomuto nemůže vyjádřit, protože žádné důvody žalovaný neuvedl. Žalované rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné a vydané v rozporu s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Důkaz snímkem z rychloměru není důvěryhodný. Žalovaný nesprávně vyhodnotil neprovedení navrhovaných důkazů.

5. Žalobce dále namítal, že není zřejmé, které vozidlo mělo být změřeno, jelikož se na fotografii nacházejí dvě vozidla. Tvzení městského úřadu, že nemohlo být změřeno jiné vozidlo, jelikož byl měřicí přístroj nastaven na dosah 20 m, je nepodložené, irelevantní tvrzení. Žalobce navrhoval provést důkaz svědeckou výpovědí policistů ke zjištění, které vozidlo bylo měřeno. V případě, že by bylo změřeno druhé vozidlo, stalo by se vozidlo žalobce překážkou pro řádné změření druhého vozidla, což musí dle žalovaného žalobce znát z návodu k obsluze. Žalobce pak právě z důvodu znalosti obsahu návodu k obsluze ví, že pokud se v dráze měření rychlosti nachází nějaká překážka (v tomto případě vozidlo žalobce), je měření neplatné. Žalobce neví, z čeho správní orgány poznaly, že druhé vozidlo na snímku není v dosahu radarových paprsků a že je vzdáleno více jak 20 m. Podle žalobce se druhé vozidlo na snímku nachází pouze pár metrů před vozidlem žalobce, tudíž ve vzdálenosti do 20 m. Žalobce připomněl zásadu vyšetřovací a povinnost správního orgánu zjistit řádně skutkový stav. Přitom správní orgán se opíral o své tvrzení, které blíže nespecifikuje, ba ani blíže neuvádí, jak ke svým závěrům dospěl a podle čeho tak usuzuje. Proto je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost spočívající v nedostatku důkazů.
6. Žalobce namítal vliv nežádoucí reflexe, která byla způsobena odrazem radarových paprsků od svodidel, nacházejících se za vozidlem žalobce. Tato reflexe způsobila zkreslení naměřených hodnot a měření je neplatné. K důkazu navrhoval žalobce čtení návodu k obsluze, ohledně podmínek vzniku reflexe a jeho vlivu na platnost celého měření. Žalovaný se ztotožnil s městským úřadem v tom, že reflexe byla eliminována nastavením dosahu radarových paprsků na 20 m, kdy je tato vzdálenost ideální a reflexe je tímto vyloučena. S tím žalobce nesouhlasil, šířka dvoupruhové dálnice v jednom směru činí maximálně 11,5 m. Proto pokud by byl dosah nastaven na 20 m, nelze jednoznačně konstatovat, že k reflexi od svodidel nedošlo, neboť se nepochybně v dosahu radarových paprsků nacházela. Pokud se žalovaný toliko ztotožnil se závěry městského úřadu, nepochybně tím nedostal své povinnosti přezkoumat zákonnost a správnost rozhodnutí městského úřadu. Správní orgány v tomto případě ignorovaly potřebu prokázat, že se svodidla skutečně nacházela mimo dosah radarových paprsků. Toto byly správní orgány povinny potvrdit či vyvrátit nad veškerou pochybnost. Správní orgány mohly provést ohledání místa a rekonstrukci děje zjistit, zda se svodidla v místě měření skutečně nacházela či nenacházela v dosahu 20 m od měřicího vozidla. Neodůvodněné a nepodložené tvrzení správního orgánu, že nastavení dosahu rychloměru na 20 m bylo dostačující, není žádným věrohodným důkazem vyvracejícím tvrzení žalobce. Námitka nebyla řádně vypořádána, rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a zůstává pochybnost o vině žalobce, neboť pravdivost jediného důkazu o rychlosti žalobce zůstává touto námitkou zpochybněno.

7. Sankce nebyla správním orgánem dostatečně odůvodněna. Žalovaný souhlasil s výší uložené sankce a dodal, že městský úřad zohlednil uvedené okolnosti, a kdyby to neučinil, uložil by žalovaný sankci ještě vyšší, neboť se jedná o značné překročení zákonem stanovené nejvyšší dovolené rychlosti. Podle žalobce ukládání vyšší sankce pouze za překročení zákonem stanovené nejvyšší dovolené rychlosti by bylo dvojnásobným přičítáním. Samotná skutková podstata přestupku spočívá v tom, že řidič překročí nejvyšší dovolenou rychlost, za kterou je dle silničního zákona potrestán. Samotné překročení nejvyšší dovolené rychlosti je přitom rozděleno do třech skupin podle míry překročení (mimo obec o méně než 30 km/h, o 30 km/h a více a o 50 km/h a více), kdy ke každé skupině je přiřazena odpovídající sankce. Správní orgán nemůže pouze na základě toho, že byla rychlost překročena v určité míře, uložit obviněnému vyšší pokutu než na zákonem stanovené spodní hranici, neodůvodní-li uložení vyšší sankce nějakými pádnými důvody. Podle žalovaného si žalobce musel být vědom, o jakou výši sankce se jedná a mohl svou tíživou situaci namítat v průběhu řízení a podotkl, že jako řidič si musel být vědom, jak vysoké jsou dle silničního zákona sankce a s ohledem na tuto skutečnost tak měl i jednat. Žalobce namítal, že i bez tíživé finanční situace žalobce měl městský úřad stanovit výši pokuty na spodní hranici zákonem stanoveného rozpětí, a to, že nikdo není povinen znát rozpětí všech pokut uvedených v silničním zákoně, zvláště v případě, kdy si není vědom, že by se nějakého přestupkového jednání dopouštěl. Samotná výměra sankce je nepřezkoumatelná. Nelze z ní nijak dovodit, jak správní orgán usoudil, že právě uložená sankce je sankcí adekvátní. Pokud městský úřad ukládá sankci nikoliv na samé spodní hranici zákonné sazby, měl by zvláště odůvodnit, proč nepostačovalo uložení nižší sankce. Městský úřad by měl uvést úvahu o poměru polehčujících a přitěžujících okolností a tyto, případně převažující přitěžující, okolnosti „ocenit“. Nebo měl správní orgán rozvést svou dosavadní rozhodovací praxi ve srovnatelných případech. Žalobce ani nemůže namítat, že jemu uložená sankce je diskriminační či z jiného důvodu neodůvodněná, neboť mu odůvodnění rozhodnutí městského úřadu neposkytuje referenční materiál.
8. Žalobce nesouhlasil se shledáním úmyslu při spáchání přestupku. Toto městský úřad odůvodnil nedostatečně. Dle žalobce se jednalo o zavinění nedbalostní. Žalovaný dospěl k názoru o úmyslném spáchání přestupku a vytýkal žalobci, že měl městskému úřadu vysvětlit, jakým způsobem došlo k překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Dle žalobce je na městském úřadu, aby zjistil, o jakou formu zavinění se jednalo a v případě, že se domnívá, že šlo o úmyslné jednání, musí toto prokázat. Městský úřad v tomto případě neprokázal, že by žalobce věděl, jaká je maximální dovolená rychlost v daném úseku komunikace a neprokázal, že žalobce věděl a mohl vědět, jakou rychlostí jede. Stejně tak neprokázal, že žalobce naměřenou rychlostí skutečně jet chtěl, a neprokázal, že by žalobce usedl za volant s cílem překročit nejvyšší dovolenou rychlost v co nejvyšší míře. Samotné překročení nejvyšší dovolené rychlosti nemůže být bráno jako úmyslné jednání s cílem porušit zákon. Forma zavinění nebyla žalobci přezkoumatelným způsobem prokázána. Pokud na základě tohoto (neprokázaného) závěru o zavinění městský úřad následně uložil sankci v určité výši, je zřejmé, že takto vyměřená sankce je nezákonná, neboť její výměra je opřena o neprokázané skutečnosti a závěry. Z výroku rozhodnutí městského úřadu není zřejmé, o jakou konkrétní formu zavinění se jedná, zda jde o úmysl přímý či nepřímý. V řízení o trestním obvinění v širším slova smyslu nepochybně musí být zjištěna konkrétní

forma zavinění. Ani v odůvodnění tato forma není uvedena, proč je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost výroku. Absence údaje o konkrétní formě zavinění ve výroku rozhodnutí je přitom závažná. Předně zamezuje žalobci v argumentaci, že přestupek nebyl spáchán v takovém zavinění, ze kterého vycházel městský úřad. Rozhodnutí chybí základní zákonné náležitosti, nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto. Forma zavinění byla stanovena nedostatečně a nesprávně, bez potřebného odůvodnění a podkladů ve spise. Městský úřad vyměřil sankci v rozporu s § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o přestupcích“), neboť nehodnotil některá z povinných kritérií. Městský úřad jen uvedl, že mu další okolnosti nebyly známy. Nesprávně městský úřad nezohlednil míru zavinění žalobce a nezabýval se ostatními okolnostmi a následky spáchání přestupku. Přitom žalobce žalovanému poskytl podrobný výčet polehčujících okolností, které by měl vzít v úvahu, k čemuž však žalovaný bezdůvodně nepřihlédl.

9. Zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel byl žalobci uložen v rozporu se zákonem. Podle § 14 odst. 1 zákona o přestupcích může být pachatel přestupku zakázána pouze ta činnost, kterou se přestupku dopustil nebo, v jejíž souvislosti přestupek spáchal. V daném případě pokud by se žalobce přestupku skutečně dopustil. Šlo o řízení motorového vozidla, a to pouze řízení motorových vozidel skupiny B, neboť právě při řízení motorového vozidla skupiny B měl žalobce spáchat údajný přestupek. Podle českého právního řádu neexistuje „obecné“ řidičské oprávnění, které by platilo pro všechny skupiny motorových vozidel. Oprávnění k řízení jednotlivých skupin motorových vozidel se získává zvlášť. Podle žalobce je právě udělení řidičského oprávnění k řízení určité skupiny motorových vozidel povolením nebo souhlasem státního orgánu podle § 14 odst. 1 zákona o přestupcích. Lze připustit, že výklad relevantních ustanovení je v tomto případě přinejmenším sporný. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2010, sp. zn. 1 As 6/2010, a na nutnost použití zásady *in dubio mitius*.
10. Žalobce namítal neuvedení bodového postihu ve výroku rozhodnutí o přestupku, což je v rozporu s § 77 zákona o přestupcích a judikaturou Nejvyššího správního soudu. Bodový postih je sankcí za přestupek.
11. Ke změření rychlosti došlo v zatáčce, kde se měřit nesmí, a proto je měření neplatné. Zakřivení vozovky je viditelné na snímku pořízeném rychloměrem, kdy z polohy druhého vozidla lze vidět, že vozovka není rovná, ale zakřivená směrem doprava. Přesné místo měření rychlosti i zjištění, zda byla vozovka zakřivená či nikoliv, lze najisto prokázat provedením svědeckých výpovědí zasahujících policistů, které žalobce před žalovaným navrhoval. Dále navrhoval žalobce provést důkaz návodem k obsluze. Žalobce by rád soudu předložil důkaz i o tom, že daný úsek je křivý. Jelikož ale není ze spisu zřejmé, kde přesně bylo měřeno, nemůže žalobce předmětný úsek z tohoto hlediska přezkoumat. Má však za to, že ze snímku lze o značném zakřivení usuzovat. Žalobce současně namítal, že ze spisového materiálu nevyplývá, v jakém přesném úseku dálnice D1 mělo dojít ke změření rychlosti. Toto mělo být postaveno najisto. Místo změření rychlosti musí být možné rozeznat ze snímku pořízeného rychloměrem nebo z GPS souřadnic, které rychloměr uvádí. Ani jedna z těchto informací se však ze spisu nepodává. Ze snímku pořízeného rychloměrem nelze rozeznat místo ani jiný dominantní prvek, dle kterého by se dalo přesné místo změření rychlosti rozeznat, a to především proto, že na snímku lze vidět

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

pouze světla vozidel a osvětlenou registrační značku žalobcova vozidla. Souřadnice GPS se z výstupu rychloměru nepodávají vůbec. Je zde pouze uveden úsek, ve kterém policisté prováděli měření. Toto však nemůže sloužit jako dostatečné určení místa spáchání přestupku.

12. Žalobce uzavřel, že správní orgány nezjistily dostatečně skutkový stav a vydaly rozhodnutí, které je nepřezkoumatelné. Žalobce byl rovněž zkrácen na svém právu na obhajobu.
13. Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** uvedl, že žalobci byla za přestupek uložena pokuta ve výši 7 500 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu osmi měsíců. Některé námitky byly uvedeny již v odvolání a s těmi se žalovaný v rozhodnutí o odvolání vypořádal a na všech svých závěrech v tom nadále setrval. Ustanovení § 77 zákona o přestupcích ve výčtu toho, co má výrok rozhodnutí obsahovat, o bodovém hodnocení nehovoří. Bodové hodnocení nelze v žádném případě považovat za druh sankce, neboť body se žalobci ukládají až po nabytí právní moci rozhodnutí. Body neuděluje správní orgán prvního stupně rozhodující ve věci, ani správní orgán odvolací.
14. Žalovaný nebyl povinen se s veškerými žalobcem namítanými nezákonnostmi zabývat. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35, podle kterého pokud je tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu. Názor žalobce by znamenal, že jakékoliv tvrzení musí dokazovat správní orgán, což by vedlo ke zcela absurdním situacím. Žalobce pouze namítá nezákonnosti, avšak ani v jednom případě svá tvrzení nijak nedokládá, ač mu nic nebránilo svá tvrzení doložit, například znaleckým posudkem k reflexi měření. Dle žalovaného jsou žalobní námitky pouze o procesní strategii, spočívající v tom, jakýmkoliv způsobem zpochybnit jednotlivé důkazy a průběh správního řízení, postavenou pouze na subjektivních názorech žalobce. Podle žalovaného správní orgány postupovaly tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a námitky žalobce byly v řízení o přestupku přezkoumatelným způsobem vyvráceny.
15. Žalobce v **replíce** uvedl, že některé námitky byly uvedeny již v odvolání a žalovaný se s nimi měl řádně vypořádat. Žalobce na svých závěrech nadále setrvává. Podle žalobce se z vyjádření žalovaného nepodává, proč a v čem spatřuje žalovaný nedůvodnost žalobních námitek, takže se k tomuto výroku žalovaného nelze blíže vyjádřit a ani nelze k tomuto v řízení dále přihlížet. Žalobce odkázal na žalobu a trval na tom, že některé jeho námitky nebyly vypořádány. Protože Nejvyšší správní soud vyřkl, že bodový postih je trestem, měl výrok bodové hodnocení obsahovat. Je sice pravdou, že bodový postih není v taxativním výčtu sankcí podle § 11 odst. 1 zákona o přestupcích. K tomu však žalobce poukázal na kolizní pravidlo *lex specialis derogat generali*. Pokud zvláštní zákon spojuje s vinou za přestupek i bodový postih, který Nejvyšší správní soud posoudil jako trest, je nutno dovodit, že zákon o silničním provozu zakotvením institutu bodového postihu taxativní výčet sankcí v § 11 odst. 1 zákona o přestupcích za přestupek rozšířil, přičemž se jedná o tzv. nepřímou novelizaci. Jiný výklad by byl absurdní, neboť není rozumný důvod, proč by „odsouzený“ z přestupku neměl být informován o jednom z trestů, které jsou mu za přestupek ukládány, a proč by tímto trestem měl být zrovna bodový postih, jehož funkce

má být především preventivní. Tuto funkci nemůže plnit, pokud adresát sankce není o uložení sankce informován.

16. Dle žalobce je irrelevantní, zda se bodové hodnocení přičítá až nabytím právní moci rozhodnutí, neboť i povinnost zaplatit peněžní pokutu a totožný zákaz činnosti dopadá na žalobce také až po nabytí právní moci rozhodnutí a nikoliv dříve. Dle žalobce je irrelevantní skutečnost, zda bodový postih uděluje či neuděluje správní orgán rozhodující v dané věci. Podstatné je, že záznam stanoveného počtu bodů je trestem (sankcí) a tento je bezprostředně navázán na právní moc rozhodnutí o přestupku (stejně jako pokuta, zákaz činnosti apod.). *De facto* se tedy jedná o sankci ukládanou rozhodnutím o přestupku a výrok takového rozhodnutí tedy má údaj o bodovém postihu obsahovat.
17. Žalobce se s žalovaným ztotožňuje v tom, že pokud obviněný z přestupku zpochybní určitý důkaz, přesouvá se v tomto směru důkazní břemeno na něj. Nelze však po obviněném požadovat, aby důkazy k prokázání svých tvrzení rovněž obstarával. Obviněný učiní své povinnosti zadost, pokud je k prokázání svých tvrzení k dokazování navrhne. Je pak na správním orgánu, zda toto dokazování provede nebo jej odmítne. Je proto absurdní, aby žalovaný žalobci vytýkal, že svá tvrzení nepodložil důkazy, když žalobce k prokázání každého svého tvrzení navrhoval způsobitelné dokazování. To však nebylo ani jedním ze správních orgánů provedeno. Nelze odhlédnout od § 3 správního řádu, podle kterého leží důkazní břemeno na správním orgánu. Pokud námitky obviněného z přestupku vnesou do věci pochybnosti, což v daném případě vnesly, neboť nebyly jen obecného rázu, bylo na správních orgánech, aby provedly takové dokazování, které by tyto pochybnosti odstranilo. Podle § 50 odst. 3 správního řádu je správní orgán povinen zjišťovat v řízení skutečnosti dokonce i v neprospěch obviněného.
18. Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 11. 4. 2016 – s přihlédnutím ke specifickým daného řízení, popsaným v další části rozsudku.
19. Krajský soud ve vztahu k souzené věci **ze správního spisu**, z oznámení přestupku ze dne 18. 11. 2015 zjistil spáchání přestupku žalobcem tak, jak je uvedeno v úvodní části odůvodnění tohoto rozsudku. Žalobci byla naměřena rychlost 214 km/h, po odečtu korekce 3 % je výsledná rychlost 207 km/h. V daném úseku je nejvyšší dovolená rychlost 130 km/h.
20. Podle úředního záznamu Policie České republiky ze dne 18. 11. 2015 při noční službě a dohledu nad bezpečností a plynulostí silničního provozu v době okolo 20.46 h policisté prováděli měření rychlosti a z jedoucího vozidla zjistili rychle jedoucí osobní motorové vozidlo žalobce. Po dobu zastavování a kontroly měli policisté vozidlo pod vizuální kontrolou a nemohlo dojít k záměně. Při kontrole dokladů a lustrací byl v řidiči zjištěn žalobce. Do ručně psaného oznámení se žalobce odmítl podepsat a vyjádřit.
21. Podle záznamu o přestupku z rychloměru došlo ke spáchání přestupku tak, jak je popsáno výše. K měření došlo mimo obec, měření bylo automatizované, šlo o směr Ostrava, katastr

Bělotín. Na první fotografii je mimo jiné uvedena vzdálenost 20 m. Uprostřed snímku je vozidlo s registrační značkou X. Na samotném okraji snímku ve značné vzdálenosti jsou vidět potkávací světla jiného vozidla.

22. Podle ověřovacího listu č. 259/15 ze dne 5. 11. 2015 byl předmětný rychloměr ověřen jako stanovené měřidlo a bylo možno jej používat k měření rychlosti za dodržování návodu k obsluze do 4. 11. 2016. Podle osvědčení ze dne 30. 10. 2014 byl policista J. G. oprávněn k ovládání předmětného měřiče rychlosti. Podle osvědčení ze dne 11. 3. 2014 byl oprávněn k ovládání měřiče rychlosti Ramer 10C rovněž policista V. N..
23. Při jednání dne 21. 12. 2015 se žalobce prostřednictvím zmocněnkyně Š. Š. k věci nevyjádřil, požádal o kopii spisu a poskytnutí lhůty k písemnému vyjádření v délce sedmi pracovních dnů. Bylo provedeno dokazování listinami, které byly citovány výše, a dále výpisem z registru řidičů, kde žalobce nemá žádný záznam v období posledních 12 měsíců, aktuální stav bodového hodnocení je nula bodů. Ve vyjádření doručeném městskému úřadu dne 4. 1. 2016 žalobce popřel, že by na daném místě a v danou dobu překročil nejvyšší povolenou rychlost. Měřicí vozidlo policie mělo na první pohled podhuštěné přední kolo. Žalobce nevěděl, že technický stav měřicího vozidla zásadně ovlivňuje a zkresluje výsledky měření, a proto tuto skutečnost nenamítal hned při zastavení. Měření je neplatné. Žalobce navrhl provést důkaz svědeckou výpovědí svého spolujezdce. Žalobce uvedl jméno a adresu, a to, že je mu známo, že se spolujezdec na uvedené adrese nezdržuje, neboť v Praze nežije a pohybuje se především v Karvině a na území Polska, avšak žalobci je známo, že disponuje datovou schránkou, jejíž ID žalobce nezná. Dále namítl žalobce provést důkaz návodem k obsluze rychloměru. Žalobce namítl, že je zjevné, že s fotografií bylo manipulováno, neboť na ní jsou zakresleny nějaké čáry, které dle návodu k obsluze ve fotografii být nemají. Žalobce proto navrhl, aby městský úřad zajistil originál fotografie od příslušného útvaru policie. Žalobce namítl, že na fotografiích jsou viditelná dvě vozidla, přičemž není zřejmé, které z těchto vozidel bylo měřeno. Je pravdou, že vozidlo žalobce je větší, z toho však nelze vylučovat, že bylo měřeno právě toto vozidlo. Tvrzení policistů, že měřili v prostoru kilometru 312 na dálnici D1 je nepodložené a žalobce ho ještě prověří dle záznamu své dashcam. Dále žalobce namítl, že v tomto místě jsou umístěna svodidla, a proto dochází k reflexi, která zkresluje výsledek měření. K důkazu žalobce navrhl provést ohledání místa a důkaz čtením návodu k obsluze rychloměru k prokázání tvrzení, že v případě, že jsou v dosahu radarového paprsku svodidla, dochází ke zkreslení naměřené rychlosti.
24. **Rozhodnutím ze dne 29. 1. 2016** městský úřad uznal žalobce vinným ze spáchání shora citovaného přestupku. Žalovaný odkázal na provedené důkazy a učinil z nich skutková zjištění a skutkový závěr. Městský úřad poznamenal, že právní řád České republiky odkazuje v případě přesnosti tachometru na mezinárodní předpisy, a to konkrétně na předpis EHK/OSN č. 39 a evropskou směrnici 75/443/EHS. Z těchto norem jednoznačně vyplývá, že rychlost udávaná tachometrem nesmí být nikdy nižší než skutečná rychlost. Je stanovena i maximální odchylka, která určuje, že například údaj tachometru 50 km/h je minimální skutečná rychlost 41 km/h. Pokud nejsou na vozidle provedeny nepovolené úpravy [například montáž pneumatik nepovoleného (většího) rozměru], nelze při dodržování rychlosti dle tachometru překročit zákonem stanovenou maximální rychlost vozidla.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

25. Radary jsou v České republice schvalovány s jednotnou odchylkou ± 3 km/h. Pokud je zjištěna rychlost do 100 km/h. Respektive ± 3 % při rychlostech nad 100 km/h. Tato odchylka není promítnuta do zobrazené rychlosti na radaru a je zohledněna až ve výroku rozhodnutí. Překročení rychlosti například 50 km/h je spolehlivě prokázáno tehdy, zobrazí-li se na radaru rychlost 54 km/h a vyšší, v tomto případě je tedy při zohlednění odchylky nejnižší naměřená rychlost 207 km/h.
26. Z oznámení přestupku jednoznačně vyplynula totožnost řidiče a vozidlo, kterým byl přestupek spáchán. To vyplynulo z úředního záznamu obsluhy radaru a hlídky ve služebním vozidle, které byly použity jako podpůrné listinné podklady, v nichž je popsáno vyličení události a skutečnost, že žalobce byl hlídkou kontrolován a jeho totožnost byla spolehlivě zjištěna. Ze záznamu o přestupku z rychloměru, včetně fotografie, bylo prokázáno zjištění přestupku. Ověřovací list prokázal, že záznamové zařízení stejně jako samotný měřič rychlosti byly řádně ověřeny a schváleny k měření rychlosti. Městský úřad dospěl k závěru, že žalobce jednoznačně a nepochybnitelně přestupek spáchal úmyslně a jako ztotožněný řidič vozidla výrazně překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy na dálnici stanovenou zákonem o silničním provozu. Městský úřad o zjištění skutkového stavu nepochyboval, a proto neprováděl výsledky obsluhy radaru a zasahující hlídky Policie České republiky. Tento úkon vyhodnotil jako nadbytečný a jako takový, který by nemohl přinést žádné nové zásadní poznatky v uvedené věci.
27. K vyjádření žalobce městský úřad uvedl, že námitky jsou nedůvodné. Ze strany Policie České republiky na dálničních odděleních je před nástupem služby naprostým „automatismem“ kontrola technického stavu vozidla, neboť by při vysokých rychlostech vozidla ohrožovala nejenom ostatní řidiče, ale i samotné policisty. I kdyby po zastavení při silniční kontrole mělo policejní vozidlo podhuštěnou pneumatiku, jak tvrdí žalobce, nebyl by výsledek spolujezdce důkazem o tom, že pneumatika byla podhuštěná v době vlastního měření. S fotografií manipulováno nebylo, „čáry“ se dají zobrazit v programu Archiv, a mohou nebo nemusejí být vytištěny na záznamu o přestupku, na originál souboru, na měřenou rychlost toto nemá žádný vliv. Druhé vozidlo na fotografii určité měřeno nebylo, nachází se mimo oblast radarového svazku rychloměru. Reflexi lze zabránit vhodným nastavením dosahu, což hlídka měla, v tomto případě je dosah 20 m ideální. Měření vozidlo na snímku je v pozici odpovídající postupu podle návodu k obsluze, reflexe je zde tedy vyloučena.
28. V § 125c odst. 1 zákona o silničním provozu jsou vyjmenována nejzávažnější porušení pravidel silničního provozu, tedy jsou jednoznačně a striktně stanoveny skutkové podstaty jednotlivých přestupků, čímž samy o sobě také zásadně naplňují materiální stránku přestupku (porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti). Společenská škodlivost a nebezpečnost jednání je proto posuzována v kontextu při stanovení výše sankce.
29. Městský úřad po zvážení všech okolností daného přestupku vycházel ze skutečnosti, že k němu došlo na frekventovaném místě, ve večerní době, kdy hustota provozu bývá nižší. Jednáním žalobce mohli být bezprostředně ohroženi další účastníci provozu na pozemních komunikacích. Jednání žalobce bylo společensky nebezpečné, neboť jím byl ohrožován zájem společnosti na ochraně lidského života a zdraví. I při nižším překročení nejvyšší dovolené rychlosti se značně prodlužuje brzdná dráha vozidla při reakci na situaci náhle

vzniklou v provozu na pozemní komunikaci. Nedodržování rychlosti je nejčastějším projevem nekázně řidičů a nerespektováním dopravních předpisů a dopravních značek. Ve smyslu § 119 odst. 2 písm. g) zákona o silničním provozu žalobce v registru řidičů nemá žádný záznam v období posledních 12 měsíců, aktuální stav jeho bodového hodnocení je nula bodů. Pro výše konstatované okolnosti byla sankce pokuta uložena uprostřed možného rozpětí zákonné sazby a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel mírně nad spodní hranicí možného rozpětí zákonné sazby s ohledem na výkon povolání, při kterém je vlastnictví řidičského oprávnění nezbytnou nutností. Takovou sankci považoval městský úřad za odůvodněnou, přiměřenou a v plné míře respektující § 12 zákona o přestupcích. Městský úřad přihlédl ke všem důkazům, a to jak jednotlivě, tak v souhrnu a vzájemných souvislostech. Podle městského úřadu je sankce adekvátní pro splnění výchovného účinku.

30. V **odvolání** žalobce namítal, že nebyla správně posouzena namítaná fakta a navrhované důkazy a námitky žalobce byly chybně vyhodnoceny jako nedůvodné. Nelze předpokládat, že všichni příslušníci Policie České republiky před nástupem do své služby automaticky kontrolují technický stav vozidla, nenavěšují tomu žádné skutečnosti. Městský úřad ani nevyločil, že k podhuštění pneumatiky mohlo dojít až v průběhu jízdy měřicího vozidla, takže kontrola měřicího vozidla před jízdou by byla v tomto případě zcela irelevantní. Úvaha o technickém stavu vozidla Policie České republiky byla nepodložená, byla to účelová spekulace. Městský úřad měl předvolat navrhovaného svědka, výstup z rychloměru není plnohodnotným důkazem. Ze svědecké výpovědi mohlo vyplynout, že policisté stav pneumatik nekontrolovali nebo dokonce, že následně zjistili, že z této vzduch uniká. Žalobce nesouhlasil se závěrem městského úřadu, že svědecká výpověď spolujezdce by nebyla důkazem, že pneumatika byla podhuštěná v době vlastního měření. Podle žalobce se s návrhem na dokazování městský úřad řádně nevypořádal. Ani jeden z důvodů k odmítnutí provedení důkazu dle rozhodovací činnosti Ústavního soudu zde nebyl dán. Podle žalobce výsledek svědka byl způsobilý ověřit či vyvrátit tvrzenou skutečnost. Má-li totiž vozidlo viditelně podhuštěné kolo, pak tvrzení třetí osoby, která vizuálně vnímala, že toto kolo je viditelně podhuštěné, je relevantním důkazem. Jen těžce si lze představit, že by městský úřad jiným způsobem než svědeckou výpovědí prokazoval, že pneumatika byla viditelně podhuštěná. Úvaha městského úřadu, že k poklesu tlaku v pneumatice mohlo dojít v mezidobí mezi změřením a zastavením vozidla, je účelová spekulace, ke které se městský úřad snížil zjevně z důvodu vlastní lenosti při provádění dokazování. Únik tlaku v pneumatice je postupný a pozvolný. Je-li tedy pneumatika viditelně podhuštěná v 20.49 h, lze důvodně předpokládat, že tomu tak bylo i v 20.46 h.
31. Žalobce nemusí prokazovat svou nevinu. Postačí, aby ve věci vznikla důvodná pochybnost, například desetiprocentní pravděpodobnost, že se přestupku nedopustil a již takový stav musí vést ke zproštění obvinění.
32. Podle žalobce byly čáry na fotografii umístěny účelově, aby se zakryla jiná skutečnost, mající vliv na měření. Žalobce si stáhl na internetu program Archiv a žádné čáry do něj přidat nelze, takovou funkci program nedisponuje. Čáry proto nemohou být z programu Archiv. Proto měla být provedena jako důkaz svědecká výpověď zasahujících příslušníků Policie České republiky a dalších osob manipulujících s fotografiemi v programu Archiv k objasnění čar na fotografiích a k důvodu jejich umístění na originál. Dále městský úřad

nemohl s určitostí uvést, že změřené vozidlo žalobce se nachází ve vzdálenosti 20 m a další vozidlo ve větší vzdálenosti. Jde o ničím nepodložené spekulativní tvrzení městského úřadu. Měla být provedena jako důkaz svědecká výpověď zasahujících policistů. Městský úřad se nezabýval námitkou žalobce o reflexi způsobenou svodidly. Podle návodu k obsluze k reflexi dochází při přítomnosti svodidel v ose svazku. Důkaz návodem k obsluze městský úřad neprovedl a naopak lživě uvedl, že v návodu jsou uvedeny skutečnosti, které v něm uvedeny nejsou. S ohledem na novelizaci zákona o přestupcích mohly být provedeny důkazy, které jsou ke zjištění skutkového stavu potřebné, protože lhůta pro zánik odpovědnosti za přestupek byla změněna. Podle žalobce měl městský úřad považovat večerní dobu a místo spáchání přestupku za polehčující okolnost, sám uvedl úvahu o nižším provozu v dané době. Podle žalobce kromě vozidla zachyceného na fotografii zde nebyl vůbec žádný provoz, což je polehčující okolnost. Večerní hodiny by měly být také považovány za polehčující okolnost, neboť se dá předvídat velmi řídký provoz. Městský úřad neuvedl rovněž, zda přihlédl jako k polehčující či přitěžující okolnosti k tomu, že žalobce neměl za posledních 12 měsíců žádný záznam v evidenci přestupků a také aktuální stav bodového hodnocení žalobce je nula bodů. Podle žalobce to měly být polehčující okolnosti, které jasně odkazují na příkladnou kázeň žalobce. Městský úřad pominul dále polehčující okolnosti vyplývající ze spisu, a to způsobení následku, který nenastal, a zavinění, které bylo zjevně nedbalostní, neboť úmyslné zavinění nebylo řádně odůvodněno.

33. Žalobce žádal, aby správní orgán zvážil jako polehčující okolnost tíživou finanční situaci žalobce, který je jediným živitelem celé rodiny, kdy jakýkoliv čtyřciferný zásah do jeho rodinného rozpočtu způsobí platební neschopnost a přiblížení se k soukromému bankrotu. V důsledku toho by žalobce musel podat návrh na zahájení insolvenčního řízení na sebe sama, a tím by správnímu orgánu připadla pouze třetina uložené pokuty. Pro závěr o úmyslném spáchání přestupku není v odůvodnění rozhodnutí žádná úvaha. Přitom u tohoto přestupku se nevylučuje nedbalostní zavinění. Samotné překročení rychlosti jím není.
34. Žalovaný v **rozhodnutí o odvolání** konstatoval, že odůvodnění rozhodnutí městského úřadu považuje za dostatečné a vypovídající. Námitkami se žalobce pouze snaží zpochybnit měření a tyto námitky vychází pouze z obsahu návodu k obsluze měřicího zařízení. Žalovaný považoval za silně nevěrohodné tvrzení o podhuštěných pneumatikách, neboť při silniční kontrole zasahující policisté s žalobcem jednali jako s osobou řidiče, kdy tento měl stěží prostor pro posuzování dostatečnosti nahuštění pneumatik. Nadto kontrola probíhala v pozdních večerních hodinách a za tmy. Otázkou je, co by chtěl žalobce čtením návodu k obsluze prokazovat. Žalobce měl v souladu s § 52 správního řádu povinnost prokázat, co sám tvrdí, a této povinnosti nedostál. Návodem k obsluze nelze dokazovat ovlivnění podhuštěných pneumatik na výsledek měření, když své tvrzení o podhuštěných pneumatikách žalobce neprokázal. Svědek, který měl jet s žalobcem ve vozidle, se na adrese dle žalobce nezdržuje, a jiný kontakt na něj žalobce nemá. Čáry na fotografii změřeného vozidla samotné měření nijak neovlivnily. Nejde o relevantní námitku. Případné výsledky svědků, kteří fotografie vyhotovují, by samotnému provedenému měření nic nového nepřinesly. Fotografie jsou zdokumentováním přestupkového jednání, kdy čáry na snímku nemají na nic vliv. Námitka, že údajně mohlo být změřeno vozidlo, jehož koncová světla

jsou zachycena na snímku, je vyvrácena způsobem měření, tedy, jak ze snímku vyplývá, na vzdálenost 20 m. Tato námitka byla relevantním způsobem vyvrácena městským úřadem. V případě, že by mělo být měřeno vozidlo jedoucí před vozidlem žalobce, bylo by toto vozidlo překážkou pro řádné změření druhého vozidla, což jistě žalobce pečlivým prostudováním návodu k obsluze, zjistil sám. Žalobce nesouhlasil s tím, že spáchal přestupek úmyslně, ale nevysvětlil, jak se stalo to, že při řízení předmětného vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 77 km/h. Sankce byla uložena v zákonem stanoveném rozpětí a zohledněné skutečnosti městský úřad v napadeném rozhodnutí odůvodnil. Pokud by k těmto okolnostem nepřihlédl, byly by sankce uloženy zjevně vyšší, jelikož se jedná o značné překročení zákonem stanovené dovolené rychlosti.

35. Skutková zjištění byla provedena tak, že nebylo pochybnosti o způsobu spáchání přestupku. Shromážděné podklady byly dostatečné a nebudily pochybnosti ani se nejevily rozpornými. Žalobce se mohl k věci vyjádřit při jednání. Zmocněnkyně žalobce mohla špatnou finanční situaci žalobce zmínit ve svém písemném vyjádření k věci. To se však nestalo. Žalobce jakožto řidič si musí být vědom, neboť je mu znám zákon o silničním provozu, že přestupkové jednání dle zákona je sankcionováno tak, jak je ve zmíněném zákoně uvedeno. Proto měl již při řízení vozidla mít na mysli skutečnost, že na jeho osobě je závislá celá rodina a měl k řízení vozidla přistupovat zodpovědně.
36. Žalovaný se ztotožnil se skutkovými i právními závěry městského úřadu a provedeným dokazováním a jeho hodnocením. Žalovaný opětovně stručně popsal obsah jednotlivých důkazů a doplnil, že dokumentace a zastavení žalobce, změření rychloměrem je jedinečným, nezaměnitelným a neopakovatelným důkazem, který byl získán kalibrovaným a schváleným měřicím zařízením s doloženým ověřovacím listem a platným ověřením. Kalibrace byla provedena nově, dvanáct dní před spácháním přestupku žalobcem. Použití rychloměru bylo doloženo i osvědčením k oprávnění ovládání měřiče rychlosti obou zasahujících policistů. Žalovaný souhlasil i s tím, že přestupek byl spáchán úmyslně. Uložené sankce shledal žalovaný za přiměřené závažnosti přestupku a míře společenské nebezpečnosti. Výše sankcí byla stanovena taktéž s ohledem na osobu žalobce a jeho záznamy v evidenční kartě řidiče a vzhledem ke stavu bodového hodnocení. Žalobce měl dva záznamy v evidenci přestupků z roku 2006. Výše sankce byla odůvodněna řádně a v dostatečném rozsahu.
37. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
38. K zániku odpovědnosti za přestupek podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích nedošlo, neboť přestupek byl spáchán 17. 11. 2015 a napadené rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 4. 8. 2016.
39. Skutková podstata přestupku podle účinné právní úpravy existuje i ke dni vydání rozsudku, a to včetně shodné právní úpravy sankcí, proto posuzoval soud souzenou věc podle hmotněprávní úpravy účinné v době spáchání přestupku v souladu s § 7 odst. 1 zákona o přestupcích.
40. Jako nedůvodnou shledal soud žalobní **námitku nesprávného měření** rychlosti předmětného vozidla. Pokud jde o skutkový závěr o rychlosti předmětného vozidla v daný okamžik na daném místě, soud se ztotožnil s žalovaným a městským úřadem. Rychlost

vozidla byla zjištěna měřením rychloměrem RAMER 10C, umístěným ve vozidle Policie České republiky. O tomto měření byl pořízen záznam, který obsahuje zejména údaj o okamžité rychlosti měřeného vozidla 214 km/h, který je objektivním důkazem, pořízeným automaticky. Nejde o důkaz, závislý na vjemech policistů, ale na technické způsobilosti přístroje. Ta byla rychloměru jakožto stanovenému měřidlu ověřena zkouškou dne 5. 11. 2015 autorizovaným metrologickým střediskem s platností na jeden rok. Rychlost vozidla v posuzovaném případě spadá do rychlostního rozsahu rychloměru v souladu s bodem 2.3 ověřovacího listu (20 km/h až 250 km/h).

41. V případě přestupku překročením nejvyšší dovolené rychlosti jízdy je klíčovým důkazem záznam z rychloměru, který je pořízen automaticky, bez zásahu lidského činitele. Jde tedy o objektivní a nezaměnitelný důkaz. Ze záznamu založeného ve správním spise je zjevné, že mezi rychloměrem a vozidlem žalobce nebyla žádná překážka; vozidlo je na fotografii uprostřed snímku. Lichá je námitka žalobce, že bylo změřeno druhé vozidlo na snímku. Potkávací světla druhého vozidla jsou ve značné vzdálenosti a samotná vzdálenost mezi těmito světly je menší než vzdálenost okrajů jednoho potkávacího světla vozidla žalobce. Ze snímku se jednoznačně podává, že změřeno bylo vozidlo žalobce.
42. Pokud by došlo k nežádoucí reflexi nebo byla mezi měřeným vozidlem a rychloměrem překážka, měření by rychloměr vyhodnotil jako technicky nemožné a neprovedl by jej. Zdejšímu soudu je známo z věci vedené pod sp. zn. 76 A 27/2011, že podle odborného vyjádření poskytovatele služeb v oboru bezpečnosti silničního provozu „celý systém měření rychlosti jízdy vozidla je založen na požadavku zajištění toho, aby naměřená hodnota nemohla být zkreslena žádnými vnějšími vlivy. V případě, že došlo ke změření rychlosti, znamená to, že měření nebylo ovlivněno žádnými dalšími vnějšími vlivy a hodnota odpovídá skutečnosti. Měření trvá přibližně 0,333 s. V tomto časovém úseku proběhne několik měření, a pokud některý z výsledků výrazně statisticky vybočuje, je celé měření označeno jako chybné a zobrazí se chybová zpráva. Na základě uvedených údajů lze konstatovat, že naměřená rychlost uvedená ve fotodokumentaci odpovídá skutečné rychlosti vozidla, přičemž obsluha musí vybírat místo měření bez překážek ve výhledu.“
43. Pokud žalobce nesouhlasil s výsledky měření, v takové situaci v souladu s § 11 odst. 4 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů, byl oprávněn vyžádat si ověření nebo kalibraci měřidla a vydání osvědčení o výsledku. Takový důkaz by byl relevantním důkazem pro provádění dalšího přezkumu a případného dokazování. Soud poukazuje na to, že měření samotné je svou povahou technický úkon a z toho je nutno vycházet (v této souvislosti srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 2. 11. 2011, č. j. 76 A 1/2011-35, a navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2013, č. j. 4 As 17/2012-36, dále rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2011, č. j. 8 As 27/2010-75, příp. i jiné rozsudky správních soudů, které se týkají měření rychlosti vozidel, alkoholu v dechu či krvi apod., vše dostupné na www.nssoud.cz, nález Ústavního soudu ze dne 1. 6. 2011, sp. zn. IV. ÚS 868/11).
44. Tvrzení žalobce, že pneumatiky vozidla Policie České republiky byly při měření podhuštěné, podle soudu správní orgány správně neuvěřily a žalobce toto své tvrzení nijak neprokázal. Žalobce na sebe citovaným tvrzením přenesl břemeno prokázání tohoto tvrzení či alespoň vznesení takových pochybností, aby byl důvod pokračovat

v dokazování; to se však v souzené věci nestalo (z rozsáhlé judikatury srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013-37, bod 24, o přenesení důkazního břemene). I kdyby žalobce prokázal nesprávný tlak v pneumatikách vozidla Policie České republiky, neměla by tato skutečnost ve světle shora uvedeného vliv na správnost měření. Soud se shoduje se správními orgány v tom, že zjišťování tlaku v pneumatikách by bylo nadbytečné dokazování, stejně jako čtení návodu k obsluze. Městský úřad nebyl z uvedených důvodů povinen vyslýchat jako svědka údajného spolujezdce žalobce. Tento důkaz by byl rovněž nadbytečný. Pokud došlo ke změření rychlosti, nebyl rychloměr ovlivněn žádnými vnějšími vlivy. Proto nemohlo dojít k žádné nežádoucí reflexi od svodidel apod. Jakékoli další dokazování k nežádoucí reflexi a existenci a umístění svodidel bylo nadbytečné, stejně jako k zakřivení vozovky. Při rychlosti 214 km/h, resp. po odečtu odchylky 207 km/h, nešlo o hodnotu, která by se blížila zákonem stanovené nejvyšší dovolené rychlosti v daném úseku 130 km/h. Ostatně ani nešlo o hodnotu, která by se blížila hranici skutkových podstat podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 až 4 – překročení nejvyšší dovolené rychlosti o více než 50 km/h (tj. 180 km/h) a dále více a méně než o 30 km/h (tj. 160 km/h). Žalobce překročil v daném případě nejvyšší dovolenou rychlost o 77 km/h, tj. asi o 60 %. Pokud by vozovka byla zakřivená, nedošlo by ke změření vozidla a navíc by se nemohlo jednat ani o dálnici, při rychlosti, které dosáhl v posuzovaném případě žalobce, by jeho jízda nebyla vůbec možná. Nejvyšší rychlosti jsou stanovovány s ohledem na zakřivení a typ komunikací.

45. Soud nepřisvědčil námitce žalobce, že došlo k manipulaci s fotografií na záznamu z rychloměru. Toto své tvrzení žalobce ve správním řízení neprokázal a ani ve správním ani v soudním řízení nenavrhoval takové důkazy, které by vyvolaly pochybnosti a měly vést k dalšímu dokazování. Vozidlo bylo zaznamenáno automaticky, na fotografii je dobře vidět registrační značka změřeného vozidla, žalobce byl ztotožněn z dokladů předložených jím samotným, na oznámení přestupku je uvedeno číslo občanského i řidičského průkazu. Žalobce udělil pro správní řízení i soudní řízení plnou moc a o totožnosti žalobce jakožto řidiče změřeného vozidla nebylo sporu ve správním ani soudním řízení.
46. Věrohodnost tvrzení policistů se presumuje, do této skupiny tvrzení patří i předložená dokumentace ve formě záznamů a oznámení o přestupku (srov. analogicky rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011-70). V dané věci byly listiny předložené policisty provedeny jako důkazy při jednání o přestupku dne 21. 12. 2015, a to za přítomnosti zmocněnkyně žalobce Š. Š., která nevznesla při jednání žádné námítky. Soud shodně se správními orgány na základě žalobních námitek neshledal pochybnosti, které by měly vést k prověřování žalobcova tvrzení, že došlo k manipulaci s fotografií v záznamu z rychloměru a že čáry přes levou část ji dokazují anebo znamenají nesprávnost měření. Tyto čáry nebrání nijak čitelnosti registrační značky a nemají na výsledek měření vliv. Další dokazování k ověřování podoby fotografie z rychloměru soud shledal jako nadbytečné.
47. Nedůvodné jsou **námítky týkající se sankcí**. Shodně jako žalovaný i soud shledává odůvodnění sankcí jako dostatečné. Jak soud citoval výše, městský úřad se výslovně vypořádal se všemi významnými okolnostmi.

48. Podle § 12 odst. 1 zákona o přestupcích *při určení druhu sankce a její výměry se přihlédne k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení.*
49. Městský úřad správně vzal v úvahu čas a místo spáchání přestupku, stav bodového hodnocení žalobce, jeho potřebu mít řidičské oprávnění, byl zohledněn i materiální aspekt přestupku. Žalovaný pak doplnil, že žalobce má dva záznamy v evidenci přestupků, a to z roku 2006. Žalovaný se ztotožnil v napadeném rozhodnutí o odvolání s úvahami městského úřadu. Žalovaný neuvedl v rozhodnutí o odvolání, že by žalobci uložil vyšší sankci, jak tvrdí v žalobě žalobce, ale naopak uložené sankce shledal jako přiměřené. Tuto svou úvahu žalovaný vysvětlil tak, že výše sankce v nižších sazbách i při tak značném překročení dovolené rychlosti byla stanovena taktéž s ohledem na osobu žalobce (stav jeho bodového hodnocení, záznamy v evidenci přestupků). Nemohlo tak jít v žádném případě o porušení zásady dvojího přičítání.
50. Žalobce si musel být vědom značného překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Žalobce coby držitel řidičského oprávnění musel vědět, že v daném úseku dálnice je nejvyšší dovolená rychlost 130 km/h (§ 18 odst. 4 zákona o silničním provozu). Na tachometru (rychloměru) ve vozidle musel žalobce vidět, jakou rychlostí jede. Žalobce jako řidič byl povinen svůj rychloměr sledovat. Podle § 3 odst. 2 zákona o silničním provozu *řídít vozidlo nebo jet na zvířeti může pouze osoba, která je dostatečně tělesně a duševně způsobilá k řízení vozidla nebo jízdy na zvířeti a v potřebném rozsahu ovládá řízení vozidla nebo jízdu na zvířeti a předpisy o provozu na pozemních komunikacích.* Ostatně, podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2009, č. j. 1 As 73/2009-78, řidič vozidla je v zásadě odpovědný za spáchání přestupku [podle smyslu § 22 odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o přestupcích], i tehdy, pokud k překročení maximální povolené rychlosti dojde za situace, kdy ve vozidle nefunguje rychloměr.
51. Neopodstatněná je námitka, že žalobce nespáchal přestupek úmyslně. I v této otázce soud souhlasí se správními orgány. Podle § 4 odst. 2 zákona o přestupcích *přestupek je spáchán úmyslně, jestliže pachatel a) chtěl svým jednáním porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem nebo b) věděl, že svým jednáním může ohrozit zájem chráněný zákonem, a pro případ, že jej poruší nebo ohrozí, byl s tím srozuměn.* Ve správním ani soudním řízení nebylo prokázáno, že žalobce chtěl svým jednáním porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem. V takovém případě připadá v úvahu pouze druhá možnost, tedy úmysl nepřímý, kdy žalobce věděl, že jízdou 207 km/h po dálnici může ohrozit zájem chráněný zákonem, neboť tato vědomost se u řidiče motorového vozidla presumuje. Je zcela vyloučeno, aby řidič jakožto držitel řidičského oprávnění spáchal přestupek formou nedbalosti nevědomé (nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl). Dostatečně způsobilý v daném případě nemůže být jako řidič ten, kdo věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí. Pokud tomu tak bylo, žalobce by nebyl dostatečně způsobilý k řízení vozidla, vyvstala by otázka dalšího držení řidičského oprávnění.

52. Soud nesouhlasí s žalobcem v tom, že mu byl **zákaz řízení všech motorových vozidel** uložen v rozporu se zákonem. Podle § 14 odst. 1 zákona o přestupcích se ve stanovených případech uloží zákaz činnosti, spáchal-li pachatel přestupek touto činností nebo v souvislosti s ní. Žalobce se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu tak, že řídil motorové vozidlo a překročil nejvyšší povolenou rychlost mimo obec o 77 km/h. Činnost, při které se přestupku dopustil, bylo řízení motorového vozidla. Zákon jednotlivé kategorie vozidel nerozlišuje a pro všechna motorová vozidla platí stejná pravidla silničního provozu. Není proto podstatné, jakým vozidlem, které kategorie, se přestupce předmětného přestupku dopustil. Jiný výklad, předestřený žalobcem by totiž zcela popíral preventivní funkci zákazu činnosti. Správní orgán ostatně ani neměl jinou možnost než uložit sankci zákazu řízení motorových vozidel bez ohledu na rozlišování jejich jednotlivých skupin (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2017, č. j. 1 As 252/2016-48, bod 39).
53. Námitka, že napadené rozhodnutí je nesrozumitelné pro **absenci bodového postihu** ve výroku, je nedůvodná.
54. Ve výroku přezkoumávaných rozhodnutí správního orgánu I. i II. stupně skutečně není uveden bodový postih. Podle § 77 zákona o přestupcích výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí mj. obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce.
55. V projednávaném případě bylo předmětem přezkumu rozhodnutí o přestupku, nikoli bodové hodnocení žalobce. Žádným právním předpisem není stanoveno, že by v rozhodnutí o přestupku měl být uveden údaj o bodovém hodnocení řidiče. Z tohoto hlediska napadené rozhodnutí v testu zákonnosti obstálo.
56. Nad rámec rozhodnutí soud konstatuje, že by bylo výrazem dobré správy, kdyby řidiči byli informováni o bodovém postihu jakoukoli (přezkoumatelnou) formou, avšak zákonodárce takovou povinnost neuložil ani policistům při zjištění přestupku či projednání věci v blokovém řízení, ani tuto povinnost zákonodárce neuložil správním orgánům v řízení, jehož výsledkem je rozhodnutí o přestupku. Neexistuje ani taková informační povinnost následující ukončené řízení o přestupku. Je tak možné, že se řidiči o odečtech bodů ve svém hodnocení do vyčerpání stanoveného počtu bodů prakticky vůbec nedozví. Ani z žalobcem citované judikatury nelze dovodit povinnost správních orgánů sdělit žalobci při projednávání a rozhodnutí o přestupku stav jeho bodového hodnocení.
57. Zákonná povinnost informovat řidiče o bodovém postihu tak zůstává pouze v rukách zákonodárce a nyní existuje pouze představa, jak by mohlo právo v lepší podobě vypadat (*de lege ferenda*).
58. Lichá je námitka nedostatečného uvedení **místa spáchání přestupku**. Místo spáchání přestupku bylo v napadených rozhodnutích označeno jako 213 km ve směru jízdy od Ostravy na Olomouc, v katastru obce Bělotín. Podle soudu toto místo bylo označeno stejně jako v jiných takových případech a toto označení nevzbuzuje žádné pochybnosti o tom, o jaký skutek se jedná a kde se stal. Nadto šlo o zjištění přestupku a oznámení o podezření z jeho spáchání hlídkou Policie České republiky, která hned po jeho spáchání žalobce zastavila a sdělila mu údaje o přestupku. Nešlo o přestupek zjištěný kamerou a bez

osobní účasti žalobce. Žalobce byl tak o svém protiprávním jednání obeznámen bezprostředně a musel vědět, kde k přestupku došlo.

59. Dle § 77 zákona o přestupcích platí, že výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí mj. obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce. Ostatně, žalobce nenamítá, že by skutek mohl být zaměněn s jiným, což je hlavním účelem dostatečně přesného vymezení místa (stejně jako času a způsobu spáchání). Jak vymezil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39, smyslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí je, *...aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním. V rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný přestupek, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt poškozen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro celé řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu.*
60. Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39, uvedl, že místo spáchání přestupku lze vymezit např. za pomoci uvedení čísla popisného budovy v blízkosti místa spáchání přestupku, popř. zmíněním v blízkosti stojícího dominantního objektu či za pomoci souřadnic GPS, přičemž vadou výroku není ani neuvedení směru jízdy vozidla. Ve věci sp. zn. 5 As 88/2016 Nejvyšší správní soud akceptoval označení místa spáchání přestupku „*na pozemní komunikaci v Hradci Králové v ul. Pražská (v blízkosti kostela)*“ s odkazem, že žalobci i soudu v Hradci Králové je známo, jaké jsou místní poměry. Tak Nejvyšší správní soud aproboval užití místních znalostí policisty, správními orgány a soudy, což je použitelné i pro posuzovaný případ.
61. Z rozhodovací činnosti Nejvyššího správního soudu lze poukázat rovněž na rozsudek ze dne 21. 12. 2016, č. j. 1 As 248/2016-31, podle kterého je dostatečné označení přestupku ve výroku takto: „*Dne 21. 11. 2014 ve 20:35 na silnici I. tř. č. 26 v obci Březí ve směru na obec Dražnov, jako řidič motorového vozidla Volvo V70, RZ X za jízdy držel v ruce hovorové zařízení.*“ Pokud Nejvyšší správní soud uznal jako dostačující tento popis místa spáchání přestupku, tím spíše je dostačující popis místa spáchání přezkoumávaného přestupku.
62. Závěrem soud shrnuje, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil.
63. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 3. ledna 2018

JUDr. Martina Radkova, Ph.D. v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.